

Hvad angår spørgsmålet om rabatordninger skal jeg henviser til min besvarelse af spørgsmål S 2015.

Spm. nr. S 2092

Til sundhedsministeren (23/3 2000) af:

Ester Larsen (V):

»Finder ministeren, at der er elementer i gældende regler, der kan rumme utilsigtede muligheder for, at dyrlæger kan have personlige økonomiske interesser i udskrivning af medicin, og vil ministeren i tilfælde af bekræftende svar anføre, hvilke ændringer regeringen vil anbefale gennemført for at sikre, at specielt dyr til fødevarerproduktion ikke medicineres mere end nødvendigt?«

Svar (6/4 2000)

Sundhedsministeren (Sonja Mikkelsen):

Ifølge apotekerlovens § 3, stk. 2, må en dyrlæge ikke uden Lægemiddelstyrelsens tilladelse drive eller være knyttet til en lægemiddelhåndterende virksomhed.

Ifølge § 8, stk. 1, nr. 1, i bekendtgørelse om reklame for lægemidler må der ikke i reklameøjemed eller i øvrigt for at fremme salget af lægemidler ydes, tilbydes eller loves medicinalpersoner, herunder dyrlæger, økonomiske fordele, herunder rabatter, bonusudbetalinger o.l. eller naturalier. Ifølge § 8, stk. 6, må medicinalpersoner ikke anmode om eller modtage denne type ydelser.

De nævnte bestemmelser tager direkte sigte på at forhindre, at dyrlæger via tilknytning til en virksomhed har en særlig præference for denne virksomheds produkter, og at dyrlægers ordinationsmønster påvirkes af personlige økonomiske fordele, som ydes af en lægemiddelvirksomhed.

Der har i medierne igennem de seneste uger været omtalt en række sager, hvor der angiveligt finder et mere eller mindre åbenlyst ulovligt samarbejde sted mellem medicingrossister, apoteker og dyrlæger. En enkelt af sagerne er afgjort af Lægemiddelstyrelsen, der fandt, at der forelå en overtrædelse af § 8, stk. 1, nr. 1, i bekendtgørelse om reklame for lægemidler. Opklaringen af netop denne sag var relativt ukom-

pliceret, fordi den involverede medicingrossist havde skrevet ud til dyrlægerne om muligheden for at opnå rabatter, og fordi Lægemiddelstyrelsen midlertidigt havde overtaget driften af det involverede apotek.

I de øvrige sager er det vanskeligt at skaffe den klarhed over de økonomiske sammenhænge, som er nødvendig for at kunne afgøre, om der foreligger ulovlige forhold – og i bekræftende fald kunne føre de nødvendige beviser. Der er derfor snarere tale om et retshåndhævelsesproblem end et problem med reglerens materielle indhold.

Fødevarerministeriet er imidlertid ved at oprette et register, der løbende registrerer dyrlægenes ordination til det enkelte landbrug. Et sådant register vil gøre det muligt at afsløre og sammenkæde en atypisk ordinationspraksis med et uforholdsmæssigt højt forbrug af medicin hos den enkelte landmand.

Lægemiddelstyrelsen har endvidere indledt en undersøgelse af de grossister, der har specialiseret sig i salg af veterinære lægemidler.

Undersøgelsen skal bl.a. omfatte grossisternes samarbejde med apoteker om rabatgivning m.v. til dyrlæger.

Når de omhandlede konstruktioner er mulige, skyldes det bl.a., at dyrlægerne sender recepterne på de lægemidler, de ordinerer, direkte til det apotek, dyrlægen samarbejder med, i stedet for at udlevere recepten til landmanden. Dyrlægen vælger altså, hvilket apotek der skal levere lægemidlerne, selvom det er landmandens recept, og selvom landmanden betaler for medicinen. Hvis der indføres en regel om, at dyrlægerecepter ikke må overføres direkte fra dyrlægen til apoteket, det vil sige at recepten skal udleveres til landmanden, vil det i meget høj grad vanskeliggøre de nuværende etablerede samarbejdskonstruktioner mellem medicingrossister, apoteker og dyrlæger.

Spm. nr. S 2165

Til kulturministeren (30/3 2000) af:

Ester Larsen (V):

»Deler ministeren den vurdering, som kontorchef Per Voetmann, Kulturministeriet, er refereret for i Berlingske Tidende den 23. marts 2000, »Per Voetmann mener, Det Danske Kulturinsti-